

Ađır Mektup

– Ali SEL · 06 Ağustos 2011

Sevgili okur,

Teknolojinin hepimizi esir aldığı dünyamızda uzun zamandır hasretini çektiğim bir olay yaşadım dün. Kapım çalındığında yine okumak için kitap istemeye gelen komşu çocukları sanmıştım. Ama yanılmışım. Postacı idi gelen. Her zamankinin aksine, fatura ya da tebligat zarfı değildi getirdiği

Bir mektup. Evet, bir mektup tu bu sefer. Yıllardır artık gelmeyen bir mektup. Heyecan içinde ve biraz da hüzün içerisinde açtım, üzerinde sadece adım ve adresim yazılı zarfı. Önce inanmadım gözlerime. Mektubu bitirdiğimde ise, sadece utanç duygusu kalmıştı avuçlarımda. İnsanlık utancı.

Sözü hiç uzatmadan sizinle paylaşmak istiyorum. Ben herhangi bir yorum yapmayacağım. Yorum sizin.

Sevgili İnsan kardeş

Belki inanmayacaksın ama ben bir sokak köpeğiyim. Sakın bunu bir şaka ya da bir düş sanma. Belki de ilk kez bir köpeğin bir insana yazdığı bu mektubu okuyunca, bunu neden yaptığımı anlayacaksın. Ve umut ediyorum ki, sen de duygularını anlatma gereğini duyacak, sen de benim gibi içini dökmek isteyeceksin.

Yaşadığımız bu koskoca dünyada, sevgi ile ve barış içerisinde olmak varken, nedense bir türlü bunu başaramadık. Çok zaman, yaşamın bizlere sunduğu nimetleri dostça ve uyum içerisinde paylaşmak varken, biri birimize şüpheli ve korkulu yaklaştık. Tabii, her zaman böyle olmadı. Bazen de içimizdeki sevginin ışığında biri birimize korkusuzca yaklaşmayı denedik. Bunu başarabilenler ise yaşama sevincini paylaştılar. Ama kaç kişi?

Sevgili kardeşim, Sanırım tek sorunumuz iletişimsizlik oldu. Eğer konuşabilseydim ve duygularımı, düşüncelerimi anlatabilseydim sana, senin de düşünce ve duygularını anlayabilseydim ne güzel olurdu değil mi? O zaman daha güzel bir dünya, daha mutlu bir yaşam yaratabilirdik birlikte. Korkuların yerini yaşama sevinci, acıların yerini ise mutluluk alırdı. Biri birimizi daha çok severdik.

Sevgili İnsan kardeşim,

Ne olur, hemcinslerine anlat. Doğada hepimize yer var. Artık hiç korkmadan ve biri birimizden çekinmeden barış içinde yaşayalım. Biz yavrularımıza İnsanlara eziyet etmeyi öğretmiyoruz. Ne olur,

sizler de çocuklarınıza hayvanlara iyi davranmayı öğretin. Ancak onlar büyük ve yetişkin olduklarında hayvan haklarını gözetemeyen ve savunan yönetim kademelerine gelince bitecek bu sorunlarımız.

Belki bizim neslimiz yine aynı acılar ve korkular içerisinde yaşamak zorunda olacak. Ama hiç olmazsa bizden sonra yerimizi alacak olan çocuklarımız daha yaşanabilir bir dünyaya kavuşurlar. Onlar, onlara bırakacağımız bu mirasın değerini bizden daha iyi anlayacak ve koruyacaklardır. Çünkü onlar bunu hak ediyorlar. Sizlere, içtenlikle tüm hemcinslerim adına sevgilerimi yolluyorum.
Sokak köpeği KARABAŞ.

Sevgili okur.

Ben şu anda "Sözün bittiği yer" deyim. Siz ne dersiniz bilmem, bilemem. Ama ne olur, yırtıp atmayın bu mektubu. Yüreğinizin bir köşesinde saklayın. Ben öyle yapacağım.

Saygılarımla.